

Взели пещерните хора огнени камъни, събрали суха трева и я турили на куп върху огнището. Тогава почнали да удрят силно камъните един о други. Почнали да изкачат една след друга искри и да падат върху тревата. Изведнаж тревата почнала да тлее, мъжете задухали върху нея, и ето тревата се запалила. Веднага Неустрашимко турил в огъня сжчки и те се сдобили пак със стария си верен приятел.

Как се зарадвали пещерните хора! Сега те не се плашили вече от лъжа, които в това време ревял пред пещерата, ами грабнали по една запалена главня и каменните си брадви и го прогонили. И понеже те били единствените хора на земята, които знаели, как да добиват огън, те минавали за най-силните хора. Никой не смеел да ги нападне или да им вземе нящо.

И от тогава Неустрашимко бил уважаван и обичан от всички.

За малката мишка, която улови голямата котка.

Черната котка седеше долу на оградата, мишката пък отгоре

„Ела долу, малка мишко“, ѝ викаше котката, „ела да поиграем“.

„Хубаво“, каза мишката, но ако искаш с мен да играеш, трябва ти да дойдеш горе“.

„Добре“, каза котката, „но по сградата не мога да се катеря“.

„Ти нищо не можеш!“

„Какво ли пък можеш ти повече?“

„Да, аз мога по такава една гладка стена лесно да се изкачвам. И още — аз мога много още, — мога тебе, голяма котко, да хвана!“

„Ти да ме хванеш? Я се опитай! Ако ти можеш ме хваня, ще ти дам нящо“.

„Какво ще ми дадеш?“

„Ех, пари да ти дам — нямам, но ако ме хванеш, вземи та продай хубавата ми черна кожа“.

„Добре“, каза мишката, „поръчай си нов кожух отсега още; черната ти кожа е вече моя“. И като каза това — хоп — слезе от оградата долу, само че от другата страна.

Какво направи там малката мишка? Тя заложи една примка. Не далеч от оградата в градината имаше един